

ומברית המועצות, באו לימית. הם באו בעידוד הממשלה, כדי למלא שליחות של הממשלה עצמה הטילה עליהם בעקבותיו. וכאשר בא מועד הפינוי, לא היו מסוגלים אלא להציג הצגה עלובה. הצגה מגעילה, אך לא מפחידה.

אלה הם קנאים-דהילוכס, מפונקי השילי טון, הם לא הקריבו את חייהם, וגם לא טיפה אחת מדמם. הם לא הקריבו אף כסף, רבים מהם הוסיפו לקבל משכורות ממשלתיות עבור משרותיהם בקריית-ארבע ובאלון-מורה. בשעה שבילו שבו עות של בבלה בימית, כל נער ברמאללה, המרים אבן, בודעו כי חיילים עלולים לירות בו, נוהג באומץ-לב רב יותר מאשר חבורה זו. וגם כל מפגין יהודי בביר-זית, בודעו כי החיילים יסתערו עליו בחמת-זעם, באלות ובגאוו מדמיע.

כל המאמצים של אמצעי-התיקורת לא הועילו. שום דמעות לא נשפכו, אלא ברמיונם של השדרנים. "הכאב הנורא" השתקף בעיקר בשמאלץ המתקתק של הכתבלבים.

האמת הפשוטה, המוחצת, היא זו:

הנסיגה בוצעה כלי כל תקנה, מפני שעמד מאחוריה קונסנזוס עצום וחפזן של העם כולו.

הדמוקרטיה הישראלית הוכיחה את עצמה כאופן מוצא, שיש בו כדי לעורר התפעלות ואף פליאה. אף חייל אחד לא סירב למלא פקודה. לא היה צורך לעודר את החיילים - למלא את חובתם.

להיפך, היה צורך להשקיע מאמץ אדיר כדי למנוע מהם לפעול נגד המתפרעים.

הנה כי כן, זהו הקרח האמיתי של השבוע: כאשר יש ממשלה המוכנה לקבל על עצמה אחריות למען השלום, היא תגדה שיש בציבור תמיכה מאסיבית לעיקרון של נסיגה תמורת השלום, שיש

שער "העולם הזה" "אגיד לך אוריי..."

פירוק ההתנחלויות, שזי שמירה על הדמוקרטיה מוז פני מיעוט זעיר של קנאים מטורפים.

אך השבוע התגלו גם סכנות, שאסור להעלים מהן עין.

הרס ימית מסמל אחת מהן. אי-אפשר לבצע אקט בארבארי כזה, מבלי להחיש את תהליך הברוטאליזציה של העם כולו. הריסת בתים, כריית עצים בני מאות בי שנים, קבורת מטעים - אלה הם מחוות הנחרתים בויתרון, ויש להם השפעה פסיכולוגית אפלה.

עידוד הקנאים מסמל סכנה שניה, חמור-רה שיבעתיים.

"הרב" מאיר כהנא הוכא לארץ עדיירי הממשלה, אף שתלוי נגדו צרימעצר. הוא הוטם לימית כי מסוק של צה"ל, כאורה מכובד של שר-הביטחון. שם הוא נתן פקודות לצה"ל, ופקודות אלה בוצעו בי שימחה וכצייתנות.

זהו האיש המטיף בגלוי לגירושם של

המודעה הומוסעית בישראל:

אמו של יהורם נפטרה!

בתחילה נדמה היה כי שוב החליט משהו להתנכל לזמר יהורם גאון. אחרי ש"אישפון" את אשתו בבית-לוינסטיין נדמה היה שמישהו החליט לגרום לו צער נוסף, ופירסם מודעת-אבל על מות אמו האהובה, שרה.

במעריב של יום השישי, בעמוד מודעות-האבל, התפרסמה מודעת המנחמת את בני גאון, מנכ"ל רשת הסופרמרקטים קוראופ ואיש כור לשעבר, על מות אמו. על המודעה היתה חתומה חברה מחשביים ידועה.

הסברה היתה כי משהו החליט להתנכל הפעם ליהורם גאון

לבני גאון

אתך באבל הכבד
במות עליך

אמך ז"ל

הנהלת מ.ס.ג.
מכון לסטטיסטיקה
ומיכון משרדי בע"מ

באמצעות אחיו, אך ליהורם גאון היתה גירסה שונה לסיפור מודעה. "הפעם", אמר, "אני לא בעסק".

הפקידה התבלבלה

ביום השישי, בשעות הבוקר המוקדמות, טילפן יהורם גאון לכתבת העולם הזה, וביקש ממנה שתבוא יחד עם צלם, לבי תאמו שבגיבעתיים, לצלם את האם עם אחיו בני ואיתו, כדי להוכיח כי היא בריאה שלמה ומאושרת.

הכתבת הגיעה עם הצלמת לבית האם. שרה, אשה יפה, פתחה את הדלת. "כעת אני יודעת איך יתנהגו הכנים שלי אחרי

סליחה,

שרה גאון בין יהורם ובני סגולה לאריכות ימים

חבלת-המחשבים שאנו עובדים איתה, ואמר לי: בני, יש לי משהו להגיד לך, אך אני לא יודע איך להתחיל. אמרתי לו: אם אתה צריך להגיד, תגיד. ואז הוא סיפר לי כי בטעות פורסמה מודעת-אבל על מות אמי מטעם חברתו. תגובתי הראשונה היתה תדהמה. לאחר מכן קישרתי אחד לאחד. מסתבר כי הטעות נעשתה בעיקבות מותה של אם החשב הכללי של החברה. מנכ"ל חברת-המחשבים ביקש מאחת הפקידות לפרסם מודעת-אבל וניחומים על מות אם החשב. היא, משום-מה, החליטה כי צריך לנחם אותי, ופירסמה את המודעה על מות אמי.

עד כאן סיפורו של בני גאון.

יהורם מילא, אבל בני?

אחרי שיחת המלפפון עם מפרסם המודעה, התקשר בני גאון לאמו, וסיפר לה על המיקרה הוא ביקש ממנה שלא תיבהל אם תקרא את המודעה, או אם משהו יטלפן. תגובת האם היתה מבודחת: "אני יורדת מייד לקנות עיתון. אחרי הכל, לא כל אדם זוכה לראות את מודעת האבל שלו כמו עיניו".

מייד לאחר מכן טילפן בני לאחיו הזמר, יהורם גאון. "אילו לא היה זה בני שטילפן, הייתי חושב ששוב משהו ניסה להתנכל לי", אמר יהורם. אחרי-כך טילפן בני אל האחות קלילה, המתגוררת בנתניה, ואל האח הגדול יגאל, המתגורר בגיבעתיים. עם צאת העיתון התחילו הטלפונים לצלצל בביתה של שרה גאון, ובביתם של יורם ובני גאון. אמרגניתו של גאון, מרים צעיוני, המפיקה את הצגתו בניס חורגים לאלוהים, קיבלה טלפון

טעות במודעת-אבל

מבעל בית-הקולנוע שבו עמדה להתקיים ההצגה. הוא שאל אם ההצגה מתבטלת. גם קול ישראל נפל קורבן לטעות ובתוכנית בחצי היום פורסמה ידיעה על מותה של שרה גאון. ואילו שרה גאון הגישה קפה ועוגות, וקראה לקפה "קפה דאלגריה" (קפה של שימחה). "אני רגילה לתרגילים כאלה שבאים בגלל יהורם, אבל מהצד של בני לא ציפיתי לדבר כזה", אמרה בחיוך שובה לב.

מותו, היא אמרה בחיוך. כמינהג הספרדים ראתה שרה גאון במודעה סגולה לאריכות ימים. לא כך ראה את העניין בני גאון, מי שהיה נציג כור באירופה, הקים את התשתית של כור במצריים, והמועסק מזה כמה חודשים בחברת קוראופ דן השרון. סיפר בני: ביום השישי בבוקר טילפן אלי שמש, מחברת מילי, שהיא

בחורבן הקהילה היהודית בארץ ישראל ובסילוק עמנו מבימת ה" היסטוריה המדינית, מאז ועד ימינו.

לה הן הסכנות. אך חשובה מהן, בשעה זו, בשורת השלום.

היוזמה ההיסטורית של אנוור אל-סאדאת, שנפתחה בביקורו המופלא בירושלים, הביאה אותנו עד הלום. כל כוחות תודון ו" הרשע, השינאה והקנאות, לא הצליחו לי מנוע זאת.

זה קרה בגבו הדרומי. זה יקרה בשאר הגבולות.

המישר הדמוקרטי. המוני צעירים ברחבי הארץ ראו ושמעו. הם ראו את קציני צה"ל וחיליו עומדים דום לפני צחי הנגבי וחבורת המוקיונים בראש האנדרטה, יתכן כי נשמתם הורעלה, השבוע, ללא תקנה.

פורעני-שלום ופורעני-חוק אלה הועלו על נס והוכנסו למחנה המכובד, ואילו שותרי-השלום ושותרי-החוק הוצאו ממנו. לא רק כוחות-השלום העיקביים הוצאו מן המחנה בה בשעה שמצעם הוגשם בימית, אלא גם אישים מתונים ומימסדיים כמו השופט-העליון חיים כהן.

זהו תהליך נורא. הוא זכור לנו היטב מארצות אחרות. וגם התוצאות. תהליך זה בדיוק אירע לפני טווא שנים בתודות עמנו. הוא הסתיים

שני מיליון ערבים מן הארץ, והעושה מדי יום מעשים שהיו מהווים, בגרמניה-המערבית, פשעים על פי החוקים למני-עת גוענות ואנטי-שמיות.

הסיום ההיתולי של ההצגה הפחדנית של גיבורי-הבונקר (עצרו אותי! עצרו אותי! אני הולך להתאבד!) אינו צריך להשכיח כי השבוע ניתנה להם ולדומיהם לגיטימציה לאומית. לא רק אלוף-הפיקוד שפך בחיקם דמעות של אהוה. לא רק קצינים בכירים הכריזו, לעיני המצלמות ובאוזני המיקרופונים, שהם "הטובים בעם" ו"אנשים נהדרים". אין מגוס מן הרושם כי הפיקוד הבכיר גנעו עתה ברעל של גושי-אמונים, וכל שופרות השילטון שיבחו והיללו אויבים-בגפם אלה של השלום וי